

LUD

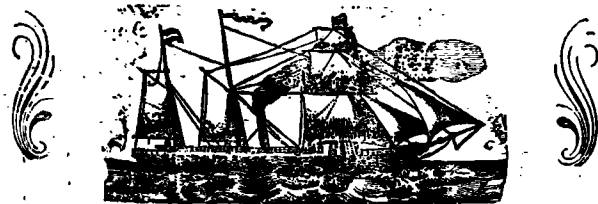
Organ Spółki Wydawniczej — Wychodzi dwa razy na tydzień.

ROK IV

KURTYBA, DNIA 11 WRZEŚNIA 1923.

Nr. 70.

Adres dla listów: — Curityba, Caixa Postal 155 — Adres Redakcji: Curityba, Avenida: Dr. Jayme Reis 115. — Paraná, Brasil.

Pierwszy polski okręt handlowy „Lwów”

wjechał dnia 7-go Września o godzinie 2-giej po południu do portu w Rio de Janeiro.

Uroczyste powitały go władze portowe, poseł polski P. Czesław Pruszyński wraz z personelem poselstwa i przedstawicielami kolonii polskiej. O przybyciu »Lwowa« otrzymała Redakcja »Ludu« telegram dnia 7-go września o godzinie 4-tej, właśnie w chwili przybijania do brzołów Brazylii. »Lwów« jest pięknym i bardzo dobrze utrzymanym trójmaszcowcem z wielkim motorem o pojemności 963 ton. Polskie towarzystwo żeglowne C. Hartwig z Poznania (z filją w Gdańsku) obładowało okręt towarami przeznaczonym do Brazylii i ubezpieczyło go wraz z towarami w Lloydzie Londyńskim. Telegram tegoż Lloydzu z 10-go sierpnia upełnił dyrekcję szkoły morskiej w Tczewie, że okręt jest w drodze do Brazylii i że podróż do Lychochosowa odbyła się bez jakiegokolwiek przypadku. Wszelkie pogłoski o jakimś nieszczęściu są nieprawdziwe.

Rodacy!

Okręt »Lwów« przywozi nam radosną młodzież polską ze szkoły morskiej w Tczewie, która w

podróży tej chce połączyć miłe z użytecznym, naukę z oglądaniem i powitaniem Rodaków na obczyźnie. I tego gorącego pragnienia tej młodzieży nie zawiedziemy zapisując się jak najliczniej do wycieczki do portu Paranaguá, do którego statek »Lwów« zawinie za jakie 10 dni. W przyszłym numerze z 14-go września zawiadomimy naszych Czytelników o szczegółowym programie powitania. Obecnie prosimy gorąco i już po raz ostatni do zapisywania się na listę uczestników wycieczki do Paranaguá, której koszt nie przeniosą ceny biletu drugiej klasy (11\$800) a przy większej liczbie mogą być niższe wraz z wszystkimi udogodnieniami prócz wyżywienia. W Redakcji »Ludu« zapisało się dotychczas na listę uczestników wycieczki do Paranaguá osób 32. I to: z kolonii Abanches uczestników 16 z księdzem proboszczem J. Óralem na czele, z Itayopolis (Santa Catharina) delegatów 3, z Polskiego Związku Katolickiego z Campo Largo delegat 1 i bursą Księża Misjonarzy osób 12. Odległe kolonie zawiadamiany, że telegramy powitalne należy

Hrabia Damian

P. WIEŚĆ HISTORYCZNA Z OSIEMNASTEGO WIEKU.

Wtem gwizd to raz drugi dął się słysząc. Złoty rzęź usłyszał go także i znowy zaczął oddechować. Lesik pomyślał że jeżeli żołnierz jeszcze raz gwizdnął w ten sposób, odnieść może przeczucie, że nie ma tu już miejsca, że nie ma tu już miejsca, że nie ma tu już miejsca, że nie ma tu już miejsca, że nie ma tu już miejsca...

Hrabia nie czuł bólu, albowiem ponad wszystko górowało w nim podziwienie własności. Nisko na ziemi: ciało przesunęło się przez okno i hrabia powstawszy wyprostował strudzone ciało. — Przedziwny przedziwny, — napomknął szepcem Lesik. — Gdzieś wyjechał z stopy, Lesik pomyślał przed sobą wyśpiewując oddech żołnierski. — Jeżeli jeszcze bez przytomności. — Teraz na słońcu, a potem po murze do przykopy zamkowej. — Ale jak się spuścimy z muru, bo mur wysoki. Lesik spojrzął w okło siebie i natychmiast mu przyszło do głowy, że najlepiej zdjąć zinierniowski pasztecik, poczekać na kawaliki słońca, je z zębami i po tym sznurze się spuścić. — Przewodniczący sznura na wzniośle, przetrząnął mu paskom na plecach i przy ramionach a zderzłszy szmaty, położył na kawaliki i powlazał razem. — Na stopę! — Po drabinie wdrapał się z Lesikiem na dach szopy i podszli do szębów muru. Przy otwarciu muru, przetrząnął w razie obalenia do ustawienia w niej armaty, przytwierdzone sznur do szelaznego cwiłka i Lesik spuścił się najprzód do przykopy zamkowej. — Nieszczęśliwy sznur był wprawdzie dość długi, lecz w przkopie była woda. Lesik bez namysłu spuścił się do niej, stukając nogami o grunt, a rękami trzymając sznur. Gdy woda sięgnęła mu wyżej kolan, poczuł ziemię pod nogami i sznur.

Hrabia, który operował się o mur, spojrzął w dół, aby się przekonać, co się z hajdukiem dzieje. usłyszałszy głos jego powstał i zaczął się spuszczać po sznurze. — Za chwilę poczuł, że go Lesik za białe pochwytał a zarazem usłyszał: — Wodę w przkopie wyżej kolan, panie hrabio! — Za moment zanurzył się nogi w wodę, lecz równocześnie poczuł grunt pod nogami. — Chwała Bogu! — wyszeptał Lesik. — Wziąwszy hrabiego za rękę, zaczął brodzić w wodzie. Na szczęście przeskoczył zamkową nie była głęboka. Na środku dobiegła mu woda prawie do bioder, lecz niedługo wyrzucił na drugi brzeg. — Teraz do końca! — szepnął Lesik. — I obchodząc ostrożnie zamok, zwrócił się do miejsca w widnie, zanadto Lesikowi Hrabia stanął nad brzegiem a wierny hajduk posiadał sznurki łoża. — W ciemności nie łatwo mu było zmierzać w którym miejscu łożo zostało. Biegł przeto wzdłuż brzoju, przedzierając się przez wiśnie, lecz naprzódo sznurki: łożo nie było! — Rozpacz go ogarnęła. Cóż teraz pocnie? Z jebnej struny samku rzeka i z drogą rzeka. Wpłynął ją prądem było wprawdzie rzeczą możliwą, lecz niebezpieczną. Woda szumiała jak łódź dobiegająca w żłobach. — Ach, Boże, ratuj! — szepnął Lesik, ciągnąc wódcę ciemności wypatrzył łożo! — W tej chwili zegar na wierz zamkowej wybił w pół do dwunastej. — Jeszcze tylko pół godziny, a od

przesyłać pod adresem: Związek Polski (União Polaca), Curityba, Carlos de Carvalho N. 73. Tak samo zachęcamy jadących do Paranaguá, by się dobrze zaopatrzyli w tytoń, cygara i papierosy, by niemi obdarować naszych marynarzy, którzy przez miesięczną podróż na oceanie mocno się bez tej przyjemności wypościli. Jednym słowem, zarówno każdy pojedynczy Polak, a zwłaszcza towarzystwa niech się wysiła, by godnie przywitać naszych pierwszych żeglarzy z dalekiej ojczyzny, którzy będąc widomym znakiem jej siły i potęgi, chcą nas pozdrowić i przywołać nam obok tego okazji jej pracy, handlu i przemysłu.

Kto może niech się spieszy z zapisem do wycieczki do Paranaguá, bo czas nagli.

TELEGRAMY O POWITANIU »LWOWA« W RIO DE JANEIRO

Rio, 7-go sierpnia, (»Estado de São Paulo«). — Dzisiaj wjechał do portu tutejszego »Lwów«, szkolny okręt marynarki polskiej. Okręt ten, wiozący zastęp młodocianych uczniów-marynarzy na podróż naukową, ma także na pokładzie i delegację czy misję handlową dla propagandy polskich produktów i wyrobów przemysłowych, których wystawę we wielkim wyborze urządzono na statku.

»Lwów«, którego komendantem jest p. Tadeusz Ziolkowski, należy do polskiej marynarki wojennej i ma 42 metry długości, 11 i pół szerokości, 7 metrów głębokości (linij wodnej) i 1293 ton rejestrowanych wyparcia wodnego. »Lwów« jest żaglowcem, lecz posiada także dwie maszyny pomocnicze o sile 180 koni każda i może płynąć z szybkością 3 mil na godzinę.

Prócz załogi znajduje się na statku 10 oficerów, dyrektor polskiej szkoły handlowo-marynarskiej kapitan Artur Garnuszewski, instruktory tejże szkoły kapitan Mamerł Stankier, jeden telegrafista, dalej lekarz szkolny, 51 kadetów - marynarzy i nadto p. Karol Jawec kierownik wystawy WYWIAD REDAKTORÓW GAZETY »A NOITE« Z OFICEREM POLSKIM ZE ZAŁOGI »LWOWA«.

Rio, 8-go sierpnia, (»O Dia«). Komendant Livon Ikarol (?) rozmawiając z przedstawicielami gazety »A Noite«, wśród wielu zajmujących rzeczy oznajmił, że przywiózł na pokładzie statku wiele obiektów, które przedstawiają rozwój przemysłu polskiego. Zaznaczył, że są to wyroby sukienne, meble z wikliny, wyroby drzewne, wreszcie produkta rolnicze, które jako najcenniejsze będą wystawione tu, a później przesłane Polakom w Paranie.

Oficer zapytany zaznaczył także, że Polska chciała urządzać wystawę na wielką skalę, lecz zaniedbano tego dla braku czasu, gdyż zaledwie dwa tygodnie pozostawało do sprowadzenia i rozmieszczenia wystawy na okręcie. Mimo tego, okręt przywiózł nóg dostateczną ilość eksponatów, aby Brazylijanie mogli ocenić postępy, jakie w handlu i przemyśle porczyła Polska od czasu swego powstania.

Okręt »Lwów« pozostanie tu załadowie 4-5 dni.

KADECI POLSCY W RIO DE JANEIRO.

Rio, 8-go sierpnia, (»O Dia«). Zawiązał się tu mały, doraźny komitet brazylijski, który marynarzom polskim jak i całej misji polskiej, chce ułatwić poznanie stołicy Brazylii i jej zabytków. Na czele komitetu tego stanął Raul Pederneiras. Członkowie komite-

tu oprowadzają już kadetów polskich po stołicy.

Kadeci polscy odwiedzili wczoraj p. Alexandrina de Alencar ministra marynarki i w gabinecie jego zabawili się swobodną pogadanką.

Komendant statku »Lwów« i jego zastępca byli dzisiaj w pałacu Cattete, gdzie przez posła polskiego P. Pruszyńskiego zostali przedstawieni prezydentowi Brazylii panu Bernardesowi.

KONSULAT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ W KURYTYBIE podaje nam następującą depeszę otrzymaną z Poselstwa Polskiego w Rio de Janeiro: Dnia 7-go b. m. »Lwów« przybył do portu na pracą Maua witany przez Poselstwo i Władze Brazylijskie.

Specjalny Poseł Rzeczypospolitej przedstawił podczas audiencji Prezydentowi Republiki komendanta statku kapitana Ziolkowskiego i dyrektora szkoły morskiej w Tczewie komandora Garnuszewskiego.

Następnie złożono wizytę Ministrom Spraw Zagranicznych i Marynarki. Prefektowi Rio de Janeiro i Władzom Portowym. Wszędzie przedstawiciele polscy byli przyjmowani z wielką serdecznością.

Na czas pobytu w Rio zostali przydzieleni do dyspozycji dowódcy statku oficerowie marynarki brazylijskiej.

Dnia 9-go b. m. Poseł Rzeczypospolitej odbył przegląd statku, poczem wysłuchano mszy świętej w kościele Candallaria. Wieczorem w Poselstwie odbyło się przyjęcie dla Dowódcy, załogi statku oraz kolonii polskiej.

Hrabia udał się natychmiast za nim, stocierstwo ich było tak wielkie, że biegł pędem.

Gdy wdrapał do łoża, zegar wybił trzy ćwierce na dwunastą. — Da wiase! — Obaj chwycili za wiosła i puścili łożo z prądem rzeki zaczęli płynąć. W tej chwili obwołana im było rzecz, dotąd płynąc a płynąc i oddał się jak najdalej od Opolna. Nie mówił do siebie ani słowa, lecz precował co wszystkich sił. — Już miasto pozostało daleko za nimi, już wpłynęli w ciche okolice bezładne, gdy nagle odgłos strzału armatniego, jak grzmot, zadgrał w powietrzu. — To na samku Opolskim spozstrzeżono ich ucieczkę i dawano znak strażom miejskim, aby zdwoły osująność. — Chwile jeszcze popłyniemy, — odezwał się Lesik — a potem w lasy. — Czy nie lepiej zatać się za trzajem i wysiąć na ląd? — Uważam, że zan'm się przekonałam, iż lodzi nie ma i domyślę, żeśmy ręką uciekli, lepiej płynąć do przelaz się odnalazmy od niebezpieczeństwa. Myślałem, że przejeżdższy w wodzie będą nas strażnicy obywatelskiej i mogą być przypuszczeni, iżśmy przy ucieczce mieli współników wśród obywateli. — Słowa te przekonały hrabiego i jeszcze sporo czasu płynęli na lodzi. Dopiero koło Zakrawa postanowili wysiąć, tam bowiem zaczęły się ogromne lasy, objęły one się nieprzerwanym pagórami ku Tarnowu i Strzelcom. — Ciąg dalej nastąpi.

